

ZGODNJA
DANICA.
KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 7. grudna 1888.

List 49.

1848

Štiridesetletnica

našega ces. kr. apost. Veličanstva presvitlega Cesarja

FRANČIŠKA JOŽEFA I.

Slava! Slava! Slava!

1888

Iz slovenskega Primorja se je v sam dan Cesarjeve 40letnice zaslišal glas, ki je radost in utéha za Slovence in za vse verne Avstrijance, namreč:

„Moja želja je bila, da štirideseta obletnica, odkar sem nastopil vladarski prestol, ide memo brez očitnega obhajanja, da se opusté vse slovesne bliščobnosti in vse iz te pričine izvirajoče, s troški zedinjene vravnave. Naj mesto tacih skazovanj morem vesel videti dela ljubezni do bližnjega, podpiranje ubozih in potrebnih Svojih zvestih narodov.

Razglas Moje želje je bil zadosti, da se je pokazala skoraj nepregledljiva versta najbolj raznoterih dobrotnih djanj, človekoljubnih vstanov in domovini posvečenih darovanj, ki so naj dražše zadostilo Mojemu sercu in bojo vzrok, da bo spominski dan Mojega prestolnega nastopa začetek bogatih in še za naj daljnjo prihodnost rodovitnih blagrov.

Zato na novo Mi skazano ljubezen in zvestobo Mojih narodov, ktere od Svoje strani vse enako ljubim, deželnim, okrajnim, srenjskim zastopom, kakor tudi vdeleženim korporacijam, vstanovam, družbam in posameznim osebam, vsim skupaj in slehernemu posebej iz globoko ginjenega serca cesarsko Svojo hvaležnost naznanujem.

Pri tem se spominjam s ponovljenim izrazom naj polnejšega priznanja onih prelepkih razstav, ki so kazale mogočna napredovanja véde in umetnosti, obertnije in poljedelstva na Avstrijskem v teku štirideseterih lét Mojega vladanja in so me napolnove z radostnim ponosom.

V Miramaru, 2. grudna 1888.

Frančišk Jožef, I. r.

Tako so pisali presvitli Cesar lastnoročno in naročili ministru Taaffe-ju, da naj to cesarsko priznanje očitno razglasi.

O sklepu neštevilnih čestitanj in po tako velikodušnih cesarskih besedah naj sme se pridružiti tudi naš list in v imenu vsih čitateljev, založništva in vredništva razodeti pregoreča svoja voščila:

Bog ohrani, Bog poživljaj, Bog vari
našega presvitlega Cesarja

Frančiška Jožefa I,

še mnogo, prav mnogo lét!

Sveti misijon.*)

Vemo, da je že ura, da od spanja vstanemo; zakaj zdaj je naše zveličanje bliže, kakor takrat ko smo verni postali. (Rim. 13, 11.)

Precej na začetku cerkvenega leta nas sveta cerkev katoliška drami iz dušnega spanja. Kakor mogočno doneč zvona glas zdé se mi besede današnjega lista: vemo, da je že ura, da vstanemo od spanja, zakaj zdaj je naše izveličanje bliže, kakor takrat, ko smo verni postali. Pač res! Leto nam gine za letom, in skroro bode — enim prej, drugim pozneje — glas pravice božje zasterl šum in hrum pozemeljskega življenja. Kako potrebno torej, da nam dobra mati kliče v spomin minljivost pozemeljskega življenja. Kako potrebno torej, da nam dobra mati kliče v spomin minljivost pozemeljskega bitja, ter opominja, naj se zbudi, kdor v pregrehah spi. Posebno adventni čas naj nam porosi zopet Kristusa v sercé, da bode ondi rojen tudi ostal s svojo milostjo in pomočjo. A še neka druga prilika nas vabi odreči se grešnemu življenju in obleči Gospoda Jezusa Kristusa. Čez malo dni oglašil se bode iz zvonika zvon, oznanjujôc nam začetek svetega misijona. — Kaj je misijon? Ali nam je koristen, potreben? Kako se dobro nanj pripravimo? Kako se ga bomo pridom vdeleževali? To so vprašanja, tako imenitna, da jih danes prezreti ne smemo. Zato vam jih želim kot pripravo na blaženi čas, ki se bliža, na kratko pojasniti.

Gospod Bog podpiraj s svojo mogočno milostjo naše prizadevanje!

1. Kaj je misijon? — Misijon je ptuja, latinska beseda in pomeni „poslanje;“ sveti misijon pomeni poslanje božje. Bog je že od nekdanj — že v starem zakonu pošiljal delavce v svoj vinograd. Izraelcem je pošiljal preroke, ki so izvoljenemu ljudstvu oznanovali njegove zapovedi, ter ga opominjali, kako zvesto naj jih spolnuje. Poslednjič je Bog poslal svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa, ki je oznanoval ljudem nebeške resnice, in ko je bil preveliko delo odrešenja doveršil, je ukazal svojim apostolom iti po vsem svetu in oznanovati sveti evangelij. To je bilo imenitno poslanje božje — sveti misijon. Kako skerbno in s kolikim trudom, pa tudi kako vspešno so to delo izverševali, nam popisujejo sveti očetje vseh stoletji. Sveta katoliška cerkev, kakor skerbna mati, vedno pošilja svoje duhovne po vsem svetu, oznanovat zveličanski nauk, in to je: sveti misijon.

2. A čemu posebni misijoni nam, ki smo v katoliški cerkvi zrejeni, ki imamo vedno oznanovalce prave vere? Tako bi morda kdo vprašal. Izraelsko ljudstvo, dragi moji! je imelo vedno svoje duhovne, ki so učili in darovali. In vendar je Bog od časa do časa pošiljal preroke, ki so Gospodovo zapoved nekako pouavljali, postavbo božjo v nestanovitnem ljudstvu z gorečo besedo in tudi s čudeži vterjevali. Enako pridejo tudi dandanes misijonarji v kerščanske fare, da bi vernike, v obilnem številu zbrane, z živo besedo, z natančnim pojasnovanjem verskih resnic, z molitvijo pred sv. Rešnjim Telesom, odtergali od prevelike ljubezni do sveta in njegovih nevarnosti, ter obudili in oživili v kerščanskih sercích imenitno nalogo vsacega kristijana: reši svojo dušo!

*) Priporočamo ta govor kot pripravo na sveti misijon vsem vdeležnikom šentjakobskega misijona gg. duhovnim so-bratom v prilično porabo in vsem v nauk.

Kdo pa bi prederzno upal terditi, da to ni potrebno? Saj poznamo človeka, kako nestanovitno je v svojih sklepih, kako slaboten v spolnovanji svojih dolžnosti. Še celo tisti, ki so od mladih nog vajeni nositi jarem Gospodov, v službi božji nekako vsakdanji postanejo. Brez pravega ognja molijo, iz navade bolj, kakor iz gorečnosti hodijo v cerkev, malih grehov se ne varujejo in tako v čednosti ne napredujejo, marveč pešajo. Kristus sam pravi: Kdor z menoj ne pobira, raztresa. Prav v svetem misijonu pa je podana lepa prilika zbrati svoje misli, pogledati na dno svojega srcá, očistiti se pregreh, pokoriti se za svoje slabosti in obnoviti terdne sklepe za prihodnje življenje. Človek je že tak, da ga neuvadne slovesnosti, izredne pobožnosti bolj ganejo in močneje k čednosti priganjajo kakor tiste, ki jih opravlja vsaki dan ali vsaj pogosto v življenji. Sveti misijon pa je izredna pobožnost, in pogumno terdim, da tudi pri tebi, pobožni kristijan, ne bo ostala brez posebnih sadov. Ponovil se boš — da govorim z besedo gorečega misijonarja sv. Pavla — v duhu svojega uma, oblekel boš novega človeka, kateri je po Bogu vsotvarjen v pravičnosti in resnični svetosti.

Večega pomena pa je sveti misijon kristijanom, ki so v pregrehah, morda zastaranih grehah in hudobijah. O teh veljá beseda Jezusova: oči imajo, pa ne vidijo, ušesa, pa ne slišijo. Navadna služba božja jih ne gane, glas domačega duhovna jim je predomač in ne seže do srcá; treba jim torej posebne milosti, nenavadnih pomočkov, slovesnosti, posebno gorečih molitev, da se jim omeči serce in odpre nov pot življenja po zapovedih božjih. Prav to se godi po misijonih kakor nas uči vsakdanja skušnja. Premišljevanje najiminitnejših resnic sv. vere, nenavadni shod ljudstva, zares ginljiva in očitna prošnja pred sv. Rešnjim Telesom, ponovljenje kerstne obljube, izročevanje preblaženi Devici Mariji, blagoslov in postavljenje misijonskega križa, obilni sveti odpustki... vse to mora giniti serca vseh pričujočih, mora tudi zrahljati strasti in pregreh zaraščeno serce zastaranega grešnika. In kaj nam je pač bolj želeti nego to, da se po kerščanskih občinah cerkveno življenje prenovi, da zaničevalci svete vere utihnejo, da grešniki raztergajo svoje pregrešne zaveze, da pohujšljivi popravijo svoje storjeno pohujšanje, da se očitna sovraštva odpravijo, krivične škode popravijo, ob kratkem, da se kerščansko življenje zopet poživi in vterdi!

Bratje! vemo, da je že ura, da od spanja vstanemo. Ta glas božji nam mogočno donáša misijonski zvon. O koliko jih je spečih za dobro, koliko mertvih na duši! Sedaj je prava ura, da od spanja vstanejo, da se povernejo na delo zveličanja. Vsaki dan sicer dober tergovec sklepa svoje račune, vsaki dan pregleduje, je-li boljši, bogatejši v svoji kupčiji, ali ne. Kader pa mine leto, pregleda vse svoje dohodke in stroške, pretehta svoje kupčijske zveze, preračuna svoje premoženje, premisli, je-li pridobil kaj v svoji kupčiji, in sedaj še le se prav pokaže, kako je z njegovo tergovino, ali bo šlo po sedanjem potu gospodarstvo dobro naprej, ali pa se obrača morda pod zlo. In sedaj se ozira oko skerbnega gospodarja v prihodnost, si dela nove načerte, vmišljuje si nova pota, vnema se za nove zveze, ki mu bodo donesle še več dobička, več premoženja... Ne bom dalje razvijal prilike, dosti ako omenim, da to je podoba previdnega kristijana. Saj nas je Kristus sam učil, da smo hišniki, oskerbniki talentov, katere nam je izročil. Sveti misijon pa nam bodi konec preteklega — morda pregrešnega — in začetek prihodnjega, čednostnega življenja. Sveti misijon pomagaj nam

sklepati račune prošlega življenja in delati načerte za prihodnost. Vem dobro, da jih je tudi med nami, ki se z žalostjo ozirajo nazaj v leta svoje mladosti, da o njih spominu vzdihajo z Davidom: moj greh mi je vedno pred očmi! Zgubljena leta, zgubljeno življenje, zgubljena mladost, zakopani talenti, račun brez dobička — take misli te morda pogosto prehajajo. In o. kako takrat grize červ vesti, kakó peče ogenj očitačja! Kako bridko se ti dostikrat utrinjajo solze po velem lici, po obrazu osuhlem v pregrehi! — Ne jokaj! — Prišel je dan sprave, o svetem misijonu boš križ napravil čez svoje prejšnje življenje, boš veljaven račun naredil s pomočjo svojega spovednika nebeškemu Gospodarju, boš dolgé poplačal, ki jih zahteva neskončna pravica božja. Premislil boš vsa svoja leta v žalosti duše svoje, spoznal boš svojo krivico pred Gospodom, s Cahejem boš klical: in ako sem kogá ogoljufal, povernem četverno! In v predragi kervi Jezusa Kristusa umil bo namestnik božji tvojo dušo, da bode zopet čista, sveta, Bogu dopadljiva in večnega življenja vredna. O blaženi čas svetega misijona, prinesi zopet mir našim dušam, ki željno po njem hrepené!

(Konec nast.)

Božič v Rimu.

(Dalje.)

Šel sem tri četerti ure skozi mesto k staroslavni baziliki sv. Jezusovih jaslí in Device Marije Velike, tudi Snežnice imenovani. V tej baziliki pri pravih Jezusovih jaslích se v Rimu naj slavníše obhaja spomin rojstva Kristusovega. Prejšnje čase se je tu služba Božja veršila ob 3eh po polnoči, sv. Noč. Sedaj, odkar so Pijemončani kot posilno vladarstvo v svetem mestu, je ta služba Božja prestavljena na peto uro v jutro Svetega dneva; ker takrat ponočni čuki, sove in druga zverinjad potihne, pojenja in se povleče v svoje zakotje.

Preljubi čitatelji, verno me spremljajte, z dobrovoljnim, priprostim, pobožnim in poterpnim duhom in sercem še k temu najslavníjšemu obhajanju rojstva Gospoda našega Jezusa Kristusa v Rimu pri pravih dervenih Njegovih betlehemskih jaslích, v slavni baziliki Božje Matere in Device, sv. Marije Velike. Vem, da vam ne bode žal zato. Došavši k baziliki sv. Marije Velike na eskvilinskem griču ob tretji uri po polnoči, najdem že vse poino vernega naroda na obširnih kamenitih stopnicah sprednje in zadnje strani bazilike. Čakali so slavnega praznovanja rojstva Gospodovega v tej velekrasni cerkvi. Bazilika Device Marije Vélike in presv. jaslí betlehemskih stoji prosto na verha in v sredinji griča Eskvilina. Veličastno je to poslopje Božje in brezmadežne Device, zidano vse iz lepega obklesanega kamenja z mnogimi iz kamena izklesanimi olupšavami; nadvišujete ta hram Božji dve krasni in veličastni kupoli; spredaj na desni strani kupi v nebo častitljivi, lepi in visoki zvonik, najvišji v Rimu. Čveteré glavne ulice vodijo na veliki terg okolo bazilike. Bazilika ima od jutranje strani petero glavnih vhodov, do katerih vodijo lepe stopnice iz treh strani; verh stopnic pred vhodi v cerkveno krasno lopo je prostorna ravnica; iz velike in lepe lope vodijo vhodi v baziliko skozi petero vrat. Ene so z marmornimi ploščami zazidane, to so velikega svetega leta vrata; te so samo o velikem sv. letu odperta. Z večerne strani zadaj, pa v prezbiterijo vodijo še obširniše kamnite stopnice v polkrogu in na dva vogla še na višjo ravnico za baziliko; vsako stran

pol okrogle prezbiterije sta vhoda v stranske ladije te bazilike.

Ljudstvo bolj in bolj vre iz vseh krajev k velikemu svetišču Jezusovih svetih jaslic. Pred vhodi je stiska. Ponašanje ljudi spodobno, brez smutnje. Okoli bazilike gorijo prijetni ognji v zato napravljenih posodah in prijazno razsvitlujejo baziliko, terg na okolo in zbrano mnogoštevilno verno množico.

Ob četrti uri proti jutru veličastno zadonijo sedmeri lepo vbrani zvonovi v visokem zvoniku in naznanujejo milo sv. jutro večno slavnega dneva rojstva Boga-človeka, Zveličarja našega. Zvonovi pojó tri četerti ure. Ko odzvoní, se vseh šestero vrát odprè in verni narodi iz vseh pokrajin zemlje (ki so došli k zlati maši sv. Očeta) vervijo v velekrasno in neopisljivo lepo in veleumno razsvitljeno baziliko. Predno se začne velika služba Božja, naj nekoliko opišem baziliko v nje notrinjah in opravi za sv. božične praznike.

Nad stebrovi v srednji veliki ladiji cerkve je krog na okolo ozek mostovž; na tem mostovžu stojijo lepi svečniki, vsaki s sedmerimi svečami, — samo na teh svečnikih gorí 316 voščenih sveč. Viseči svetilnjaki so umetno razporedeni: 15 jih je v prezbiteriji, potem se ukusno verstijo v dva reda pri stebrovih, ki delijo srednjo veliko ladijo od dveh stranskih ladij; tu je na vsako stran po 30 svetilnjakov, vsaki nosi 24 sveč, samo srednji v glavni prezbiteriji v podobi ogromne kroue ina 63 sveč. Potem so lestenci (svečniki na stene natakneni) na stenah stranskih ladij med kapelami in vdolbljinami za oltarje, teh je na vsako stran 25, vsaki s štiri svečami.

Nad vsako oltarno sv. mizo je le po 6 sveč na dragocenih svečnikih, zlatih in bogato pozlačenih. V velelepi in veliki kapeli pod veličastno kupolo na desno stran velikega oltarja, kjer je staroslavna slika Device Marije po sv. Luku, so sedméri umetni bogato zlati viseči svetilnjaki, vsaki z 12 svečami; krasne svetilke zlate kovine, viseče, in na njih po petero in sedmero luči z oljnatimi svetilkami v raznobarvenih kristalnih posodah; okrog milostnega dragocenega oltarja Device Marije Velike stojijo orjaški, umetni in krasni, bogato pozlačeni svečnjaki, vsaki s sedmerimi visocimi, po 10 kil tehtajočimi svečami.

V čudolepi kapeli na levo stran glavnega oltarja, prej opisani ravno nasproti, katero nadkriljuje tudi veličastna kupola, je oltar z Najsvetejšim Zakramentom. Na obširni oltarni mizi stojijo štirje angelji človeške velikosti, in vsak z jedno roko deržijo kvišku veliki, krasni, veleumetni osmo-voglati tabernakelj, v podobi veličastnega tempeljna; pri krovu tabernakeljna je okoli umetna galerija (mostovž), na katerem na okrog stoji 12 apostolov, v vdolblinah okolu na tabernakeljnu so kipovi prerokov in izbuknjene predstave novega in starega zakona, tičóče se zgodovine presv. Zakramenta oltarja, njegove predpodebe in prilike, kakor potem dejanske resnice. V tej rajsko-lepi kapeli je mnogo visečih in stoječih lepih drago-kovinskih in zlatih svečnikov z mnogimi svečami; potem dvanajst zlatih svetilk z oljem, ki noč in dan gorijo pred Najsvetejšim. Pod to kapelo je vpo-dobljena podzemeljska votlina sv. betlehemske štalice stranske votline, v zvezi z njo. Pred oltarjem Najsvetejšega je z marmorno obgrajo obrobljena konfesija, v katero vodijo dvoje marmorne stopnice; iz konfesije se pride v votlino z oltarjem rojstva Kristusovega, na kojem so mili in umetni belo-marmorni kipi Deteta Jezusa v jaslicah, Device Marije in sv. Jožefa zraven. Potem se ide v votlino sv. Jožefa, ki mu angelj naznanja bežati v Egipt; votlina nedolžnih otročičev, votlina sv. Jeronima, v vsaki je oltar z dotično podobo; vse te votline so lepo razsvitljene.

V koncu glavne prezbiterije srednje velike ladije je oltar, na katerem je slika predstavljajoča Sveto noč in rojstvo Kristusa v betlehemski štalici. Vsako stran tega oltarja pri stenah prezbiterija so v polkrogu kanoniški sedeži, pred njimi in malo nižje so sedeži za drugo nižjo svečenstvo. Vsako stran prezbiterija nad kanoniškimi sedeži je kor z orgljami in za cerkvene pevce. Pri začetku prezbiterije in v sredinji stoji prosto glavni oltar sv. Očeta rimskega papeža pod krasnim nebesom, kterega nosijo čveteri stebrovi iz druzega porfirja; pred tim glavnim oltarjem, tako, da ob jednom na obadva oltarja vidiš, doli v konfesijo vodijo dvojne marmorne stopnice; od dna sredi konfesije je veleumetni veliki belomarmorni kip pokojnega blazega sv. Očeta Pija IX, klečečega, z rokami povzdignjenimi k molitvi, in verno gledajočega k svetim jaslicam Kristusa Jezusa. Pred oltarjem v konfesiji, nad kterim se v krasni shrampi hranijo presv. jaslice Gospodove, visi petero zlatih svetilk, z dragimi kameni okinčanih, v kterih vedno gorijo luči. Pod mizo glavnega oltarja v krasnem sarkofagu, iz druzega kamena porfirja, so ostanki trupla apostola sv. Matija. Okolo glavnega oltarja stojita angelja človeške velikosti, iz drage kovine vlita in bogato pozlačena; vsaki derží lep svečnik s peterimi svečami. Okolo na marmorni obgraji konfesije stojijo veliki svečniki s 15 kilo težkimi svečami, vmes pa veliki in prijetni šopi umetnih cvetic v dragocenih posodah. Vseh 40 belomarmornih stebrov, ki delijo baziliko v tri ladije, je v rudečo svileno tkanino oblečenih. Vsa okna so zagernjena z dragimi zagrinjali. Med oboki, med stebrovi, so rudeča, krasna pregrinjala svilena, bele, sinje in rumene barve, vsa umetno z zlatimi olupšavami našita, prijetno in umetno razporedena. Krasne stene, veleumne slike nad stebrovi srednje ladije in na ravnem stropu, prijetni in dragoceni oltarji in njihova oprava, že samo na sebi činijo to hišo Božjo neopisljivo lepo; sedaj pa še tolika slovesno-praznična oprava in veleumno lepotičje z mnogobrojno in sijajno razsvitljavo.

Glavni oltar s konfesijo, oltar veliki Device Marije v desni kapeli, in oltar s presv. hramom Najsvetejšega v levi, Sikstinski kapeli so iz naj plemenitejšega, naj lepšega druzega marmorja; vse olupšave in kipovi na teh oltarjih so iz zlata umetno in pomenljivo napravljene. Kedor jih sam ne vidi, mu jih ni mogoče opisati in dopovedati. To pa sem le mimo gredé omenil nekoliko o staroslavni baziliki pri Jezusovih jaslicah Device Marije Velike, da se vsaj nekoliko razvidi in razume, v koliki slavi in lepoti se obhaja rojstvo Boga našega Jezusa Kristusa v Rimu.

Sveti božični dan, ko odbije ura 5, v jutro začne se pomikati častita procesija iz zakristije gori po sredinji velike ladije. Pervo idejo za veliko bridko martro klerisi in svečeniki v roketih brez rokavov, potem prebendarji in kanoniki, za njimi asistenti v dragocenih in krasnih liturgičnih opravah, med njimi kardinal veliki namestnik sv. Očeta za mesto Rim; procesija se pomika v krasno veliko prezbiterijo. Tu se začno velečastito popevati cerkvene polnočnice — zornice; na obéh korih v prezbiteriji nad kanoniškimi sedeži cerkveni pevci popevajo spremljevano z orgljami božične cerkvene pesme, nebeško milo in vzvišeno. Zornice so terpele do 7. ure. Sedaj ide kardinal s svečeništvom v veličastni procesiji v kapelo, v katero je vhod iz zakristije, ker tu so že prej ta večer pri slovesnih večernicah izpostavljene prave presv. jaslice Gospodove. Prave dervene sv. jaslice so v dragoceni veliki kristalni shrampi, ki je okinčana z zlatimi in srebrnimi venci, cveticami in olupšavami. Ta kristalna shramba, v obliki velike detinske spalne pletenice, stoji na dragoceni marmorni podlagi s srebrnimi stojali. Na krovu te drago-

cene shrambe je zlata slama, na nji leži v sreberne pleuice ovito nebeško lepo in milo zlato Dete Jezušček, desno ročico ima ljubko vzdignjeno, blagoslov deleč. Deske pravih presv. jaslic so od starosti začernali, zložene so skupaj v podobi pravih jaslic za kermenje živine.

Sedaj vzdignejo presv. jaslice in jih postavijo na krasno nosilo, ki ga nosijo dvanajsteri moški udje družbe rojstva Jezusovega. Nad presv. jaslice se razprostire velekrasni nebes, ktere ga nosijo zopet dvanajsteri udje omenjene družbe. Pred sv. jaslicami se nosi velelep križ, cerkvene krasne zastave, za njimi se vsporedi v dolge verste svečeništvo in kapitel sv. Marije Velike. Pred sv. jaslicami stopa kardinal s svojim spremstvom; za jaslicami Gospodovimi se pomikajo redoma udje družbe, ravno omenjene. V vsi dolgi procesiji nosijo v rokah goreče sveče. Ko verno ljudstvo v baziliki zagleda presv. jaslice z ljubkim kipom Deteta Jezusa, začne navdušeno klicati: „Gloria in Exelsis Deo! Gloria Gesu Kristo! Eviva Jesu Bambino! Eviva Gesu-Maria“ i. t. d. Slava Bogu v višini! Slava Jezusu Kristusu! Živi, Dete Jezus! Živi Jezus-Marija! Svečeništvo in pevci na korih pa pevajo slovesno hvalnice, in veličastni spreved se pomika po prostorih, nebeškemu dvoru slične bazilike. Procesija ide v velekrasno kapelo Najsvetejšega in presv. jaslice se postavijo na oltar pred tabernakelj. Po doveršenih hvalnicah se kardinal obleče v mašno obleko in sv. daritva nove zaveze se začne pred pravimi sv. betlehemskimi jaslicami. To je prva pontifikalna božična sv. maša v kapeli Najsvetejšega, v baziliki sv. Marije Velike. (Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Šolski praznik pri č. gospéh Uršulinah.) Prav priserčno in spodbudno se je pretekli ponedeljek štiridesletnica slavnega vladanja presvitlega cesarja obhaja v tukajšnjih nunskih šolah. Ob osmih je bila šolska maša z zahvalno pesmijo in potlej še primerna slovesnost v šolskih in samostanskih prostorih, kjer se je lepo verstilo krasno petje z navdušenim deklamovanjem. V ta namen je bila domača pevka zložila nekaj jako lepih pesmi. Cesarjeva podoba je bila obilno in kaj okusno ozaljšana s svežim cvetličjem. Jako vesela je bila šolska mladina lepih darov slavn. mestnega magistrata: knjižice, ki jo je izdalo društvo sv. Cirila in Metoda, pa cesarjeve podobe. Samostansko predstojništvo pa je 40 revnišim deklicam pripravilo še posebno veselje, bile so pogostovane s kavo in kruhom, obdarovane s podobnicami, nogovicami, čevljički, rutcami in z „miklavžem.“ Prelepi slavnostni govor, ki ga je imel č. g. katehet, prinese „Danica“ prihodnjič.

Slavnostna deklamacija.

Dans staroslavna Avstrija
Se v praznjem svitu lesketa,
Se petja čuje don močan
I godbe glasi sladkomili
So z bronom krepkim se združili,
V nebo se dviga klic serčan:
Cesarja živi nam, Gospod!
In daj mu blagoslov povesod!

Minolo je obilo let,
Vže jih je štirikrat deset,
Kar slavno žezlo je sprejel;
Zato se Avstrija raduje,

Spomin na oni dan praznuje —
Slovesen bil je in vesel —
Ko dika knezov, naš vladar
Prisegal je na ljudstev zdar.

Brez ternjev ni obilo let
Poganjal njemu sreče cvet,
Ni vedno solnčnih dni imel;
Prišli so večkrat časi burni
In mnogi dnevi hudourni,
A Avstrijo je Bog otel,
Krepko je deržal žezlo car,
Nad njim se je razbil vihar.

Rodovom svojim dati mir,
Blaginje jim odpreti vir,
Ta želja je vodila ga
Skoz dolga vsa vladarska leta
Bog živi milega očeta,
Tak dolgo, da bo Avstrija
Se radovala srečnih dni,
Kot blagi cesar jih želi.

Ti angelj božji varuj ga
In pota mu osvitaj vsa,
Dvo-orel dvigaj mirno se njegov
Tja v sreče solnčnate višave
Pleteč mu krasne vence slave,
Do konca časov in rodov,
Ko zdaj Evropi sred serca
Slavi naj močna Avstrija.

Hitimo danes v božji hram:
„Cesarja Bog ohrani nam!“
Tak kličimo iz dnu serca.
„Vladar ti večni vseh vladarjev,
Ti brani prestol mu viharjev.
O, živela nam Avstrija!
Fran Josipa obvaruj Bog,
Naj ljudstva ga slave okrog!“

Dolina na Dolenjskem, 3. dec. *) Ne v Dolini na Primorskem, ampak v naši Dolini na Dolenjskem vzdignjen bil je veliki zvon v zvonik, in sicer ne „obnovljene“, ampak čisto nove cerkve. Toliko v popravek. Kar je dalje povedano o misijonu, to se je pač godilo v primorski Dolini.

Dopisi, zlasti iz gornjih krajev, pritožujejo se mnogo čez nezmerno žganjepitje. Te nadloge do sedaj tukaj še nismo toliko čutili. V 10 letih videl sem še samo jednega žganjarskega pijanca, in še ta ni bil tukaj domačin. Nedvomno veliko bodo storile „družbe treznosti“ zoper nezmerno žganjepitje. Toda vpliv bude le bolj preservativen; — tistih prav „černih krokarjev“ pobelile bodo težko veliko. Ali veste, kaj bi morebiti bil pomoček v tacih skrajnih slučajih? Čujte. Med naše sosednjo, sicer dobro, pohlevno in pobožno hrovaško ljudstvo vselili ste se bili zlasti dve čerhi hibi: tako zvani „divji zakon,“ in pa gerdo preklinjevanje. Pogumnost sedanjega upravitelja župnije Samoborske, istotako i gorečnost č. otcev Franjevcev bila je v najgorjih slučajih zabadana. Ostajalo je pri starem. Pred jednim letom pa dá kraljeva kotarska oblast oklicati: Vsi v divjih zakonih živeči imajo v teku 3 mesecev poročiti se, ali pa, ako so strauski, kraj zapustiti, ako so domači, razločiti se. — vse pod kaznijo. Učinek je bil, da se je v kratkem nabralo do stotine

*) Lepa hvala za opomin in verli dopis, serčen pozdrav. Vr.

oklicev, sem ter tje že prav sivolasih ženinov in zgerbljenih ženic, kot nevést. In sedaj so ljudje vsaj večinoma v redu, pohujšanje je odpravljeno.

Jednako se je dalo oklicati zoper preklinjevanje, da na vsaki dokazani slučaj pride naj manj 14 dni zapora, in to na lastne stroške kaznjenca. Ko se je nad nekterimi kazni tudi v istini zveršila, ne godi se preklinjevanje več v toliki meri, in ne tako kar na skazovanje, ter glasno in očitno, kakor prej. „Fiat applicatio!“ Ali ne bi bilo dobro nekaj podobnega vravnati zoper nepoboljšljive žganjepisne „krokarje“ že iz ozira na javno pravost? Ker jednega samega radikalnega sredstva ni dobiti, treba je vse poskusiti. Kolikor več pomočkov, toliko več vspeha.

Iz Amerike. St. Johns Abbey, Minn.; 17. nov. 1888. Najpervo Vam naznam naš žalosten dogodek. Zgubili smo zopet pobožnega sobrata, gorečega sodelovalca in posebno mi, slovenski duhovni, ljubega rojaka. Čast. g. oče Bartel Rajgelj O. S. B. so bolehalo že celo leto in 15. oktobra jih je ljubi Bog poklical k sebi, da jim podeli obilno plačilo, za katero so se trudili vse žive dni z zaupanjem. S posmehljem na lici so se ločili od svojih ljubljениh sobratov, kateri so okoli njih stali in klečali, da bi jim olajšali zadnje trenutke.

Umerli so v Minneapolisu, kjer so bili ljubljени dušni pastir zadnjih ednajst let. Drugi dan prepejvali so jih domu v samostan, kjer smo jih položili med umerle sobrate v hladni grob. Zelo veliko duhovnov je prišlo k grobu skazat ranjenu poslednjo čast. Čast. g. Bartel so bili še le v štiridesetem letu. Ko so bili 19 let stari, zapustili so svojo ljubo domovino in so se pridružili tukajšnjim benediktincem. Bog jim daj večni mir! *)

Sedaj Vam pa moram sporočiti tudi veselo novico. V slovenski naselbini pri sv. Štefanu smo imeli novo mašo.

Dolgo časa so me moji farmarji (kmetje) popraševali, kdaj bodo gospod Šimen posvečeni, ker so jim obljubili, da bodo pri njih obhajali svojo lepo slovesnost. V nedeljo, 28. oktobra, jim oznanim, da 5. novembra bomo imeli tukaj novo mašo. Vsa mala župnija je bila pokoncu, še Nemci, katerih imam tudi osem družin, slovenskih pa 56.

Popraševali so, kaj bi vendar vse naredili, da bi ljubljenu rojaku napravili vesel in slovesen dan nove maše? Mladenči prevzamejo skerbeti za smodnik in mlaje, dekleta za vence, drugi se ponujajo za kaj drugega. To jim ni všeč, da jim je v pozni jeseni že skoro vse povenelo. In ko jim povem, da moram tudi koj iti na svoj drugi misijon, so mislili, potem gotovo ne bodo dovelj lepo okinčali.

Pride četrty dan novembra. Čast. g. oče Šimen Lampe se popeljejo z drugimi duhovni k sv. Štefanu. S strelom in zvonjenjem pozdravili so prihajoče duhovne. Veselje je spreletelo vse, ko so zagledali krasne naprave. Amerikanske, slovenske in papeževe zastave so visele na mlajih in v stolpu; cerkva je bila zunaj in znotraj vsa preprežena z venci in z zelenjem; vsa pot za procesijo je bila zelo prijetno ozališana.

V ponedeljek o poli desetih šli smo z banderi v šolo po čast. g. novomašnika. Dekletca bile so napravljene bélo. Ko pridemo do tje, govorila je mala družica, Alenka Žumer, kratek slovenski nagovor, ter jim je podala beli venec. Pevci so v cerkev prihajočega novomašnika pozdravili, z gijljivo pesmico: „Novomašnik.“

*) Obširen prelép dopis o tej, naslednji in drugih zadevah, ki nam je došel ob enem iz druge roke, pride prihodnjíc.

Po evangeliju so č. o. Krizostom O. S. B. nemško pridigovali, potem sem jest prišel na versto s slovensko pridigo.

Zarad nevgodnega časa bila sva le samo dva Slovence pri oltarji: č. g. sobrat Roman Homar O. S. B. je bil subdijakon.

Koder so Kranjci zvedili veselo novico, prišli so k sv. Štefanu. Sreča in veselje se je bralo na obrazih pričujočih rojakov in po slovesnosti so z dna serca zapeli s presrečnim novomašnikom „Hvala bod' Gospod Bogu.“

Tudi malo svetne veselice so Kranjci hotli imeti. Napravile so žene in dekleta veliko pojedino pri cerkvi za domače in ptujce, in prostovoljne dohodke so odmenile v prid revne cerkvice. Ob treh smo še imeli pete litanije in g. Šimen so nam dali blagoslov s sv. Rešnjim Telesom. Potem smo pa zopet začeli svatovati. Tukaj so nam jela na ušesa doneti lepe domače pesmi. Gostovanje nam je pa kakih 500 gl. prineslo, kar nam bo dober pripomoček za cerkvene naprave.

Drugi dan so imeli č. oče Šimen še slovesno černo mašo za umerlega očeta in za druge svoje ranjke. S č. bratom Romanom sva jim levitirala.

Naš novi sodelavec morajo koj iti v Red Lake (k Rudečemu jezeru) med Indijance. Naučili so se precej dobro očipove-jezika pri naših indijanskih gojencih, s katerimi so se že 3 leta ukvarjali z veseljem in dobrim vspehom. Željno so že čakali na glas pokorščine; sedaj so pa že naseljeni pri narodu, za kterega so že slovenski misijonarji mnogo storili.

Naš samostan ima sedaj tri duhovne pri Indijanih, in benediktinske sestre učé šolo po teh misijonih. *) Tudi benediktinski moihi drugih samostanov, iz Švice in iz Francoskega, delujejo med raznimi ameriškimi narodi. Kaj več še vdrugo.

Ciril Zupan O. S. B.**)

Iz Amerike. V Št. Pavlu, kakor piše „Wanderer,“ je 18. nedeljo po Biukoštih preč. gosp. nadškof Irelande blagoslovil novo cerkev in šolo, zidano pod vodstvom prečast. g. dekana Jak. Trobec-a. Cerkev je posvečena sv. Neži v srenji sv. Pavla. Ko so šli okoli cerkve, so v versti na obéh stranéh stali družbeniki podporne družbe sv. Antona in belo oblečene šolske deklice ondotne verske šole. Prečast. g. Trobec je imel veliko mašo. Po evangeliju je višji pastir imel daljši govor, v katerem je po vrednosti hvalil mlado srenjo in še posebno občé spoštovanega prečast. gosp. duhovnega pastirja. (Sej znano je, da pred malo me-ci se je gosp. Trobec preselil iz Vabaše v Št. Pavel, kjer je postal pastir v naj ubožnišem oddelku mesta, in že je v tem kratkem času zidal novo cerkev in novo šolo.)

Popoldne po večernicah je gosp. dekan Trobec še blagoslovil tri prezale statue — Serca Jezusovega, Marijinega, in sv. Neže. Vse tri so darovi neimenovanih dobrotnikov. Cerkev je bila slovesno ocvetličena, tako tudi pot iz duhovske hiše v cerkev. — V nedeljo popoldne je nadškof blagoslovil tudi drugo novo šolo pri cerkvi M. D. v nebo vzete. — Tudi sestre Montrealske so zidale v tem mestu prav lepo novo. To se pravi napredovati!

*) Se-li poterdi ta izraz? Hervat n. pr. pravi: „Dečko, učí knjigu!“

**) Pozdrav in priserčna hvala za verlo poročilo! Prosimo še kaj o priliki. Vr.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

(Vesoljni namen za mesec gruden (december.)

a) Glavni namen:

Kerščanska šola.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Kdor se dandanes dotakne šolskega vprašanja, dotakne se naj občutljivejše strune ter ji izvablja že navadnemu ušesu nesterpljive glasove.

Sovražniki Jezusa Kristusa se pri besedi šolsko vprašanje kar jeze penijo, kakor bi se samo ob sebi umelo, da je gledé šole vse v naj boljšem stanju, vse na naj lepši poti. To priča le prejasno, v kakem slabem stanju je v resnici šola, to kaže, kaj vse si je sovražnik pridobil, kar bi si rad v naj lepšem miru obdržal ter sebi v prid obračal.

Bol tedaj je, naj večja in naj bolj opravičena bol je, katero sama beseda šola v sercu prijatelja Jezusa Kristusa vedno z nova vzbuja. Kdor ima mladino, ima prihodnjost; „a če se šolske razmere v naši Nemčiji ne spremené, vam povém, da ne bo mogoče pravega kerščanskega mišljenja, prave vere ohraniti,“ je rekel nekdo pred leta dnevi na katoliškem shodu v Trijeru. Kaj recimo potem o šolskih razmerah v Avstriji, kjer učitelji dan na dan kličejo, da ima Avstrija šolsko postavo, na katero se inozemstvo zavistno ozira. Oni seveda morajo to vedeti; drugi pa menijo, da vedó, da je inozemstvo vse preveč prebrisanano, da bi moglo Avstrijo zavidati zaradi pravih didaktičnih prednost te postave, saj so te — ali so in ktere so v resnici, ne preiskujmo — le od inozemstva, od mnogo občudovanega pruskega učitelja vzete; da bi inozemstvo, bolje inozemski antikristi, zavidalo Avstrijo zbog one posebnosti te šole, o kateri menijo imenovani učitelji, da jo že pri nas postavno imajo, vsled ktere bi ne imel Kristus v šoli ničesar govoriti, t. j. zaradi brezvérske šole: tako daleč namreč v inozemstvu še niso, vsaj v Nemčiji ne.

Kristus pravi: Pustite male in ne branite jim k meni! Novodobni učitelji nasproti kličejo: Ne pustite malih h Kristusu! ne pustite Kristusa k malim v šolo, vsaj kjer imamo mi besedo. Raje se hočemo potruditi, da Kristusa iz stare šole, katero smo dobili, popolno odpravimo, da male od njega odstranimo, ker se, žal, slednjič izročajo naši vzgoji, ne le naravno kerščanstvu naklonjeni, marveč večinoma že kerščeni in polni raznoverstnih kerščanskih predsodkov. Naredimo iz kristjanov ljudi! kliče nekje učiteljski shod v duhu nevernega Rousseau-a.

Tacih namreč je nebeško kraljestvo, govori Zveličar o malih.

Pa ne! zemeljsko kraljestvo naj bo njih! pravi učiteljski shod; zato jih iz kristjanov, ki se ozirajo v nebo, naredimo ljudi, ki se ozirajo po zemlji; iz kristjanov, ki svoje meso križajo s pohotnostjo in pregrehami vred, naredimo ljudi, ki uživajo življenje; iz kristjanov mislečih, da morajo sami sebe, svojo zlo naravo premagati, naredimo ljudi, dobro vedoče, da nimajo nič hudobnega v sebi, da jim ni drugzega treba, kakor da v vsem sledé zdravi naravi.

Če ne bodete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo, pravi Zveličar, priporočajoč s tem ponižnost in detinsko priprostost tudi nam drugim odrasčenim.

Novodobni učitelji pa so glasno se ponašali, da so slednjič dorasli; in večkrat se jim to vse preveč po-

sreči, če tudi tega kje ne nameravajo, da tudi sebi izročeno mladino pripravijo ob detinsko prednost, priprostost, ter vzgojé prezgodaj zreli, za njegova leta odveč prebrisan rod, ki doraste, predno postane umen; kteremu je pred vsem odpadla cvetlica skromnosti, ker je novošegna govornica pahnila spodobnost sploh med staro šaro.

Kdor pohujša kterega teh malih, ki v mene verujejo, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat, ter se potopil v globočino morja, govori Zveličar.

Ne mislimo, da so učitelji, ki nameravajo otroke pohujšati, t. j. jih popačiti. Prostožidarstvo vsekako se je večkrat izdalo, da res hoče to-le: otroke spačiti, da bi jih Jezusu ugrabili; zato je gotovo, da njih zadnji voditelji to nameravajo. A postave kot take nikjer ne marajo tega, in gotovo tudi noben učitelj ne. So posamezni slučaji, kjer nesrečneži, tirani od strasti, otroke pohujšujejo, in ne bilo bi težko to dokazati, da se taki slučaji v novi šoli češče ponavljajo; a da bi učitelj, ki je vsak dan v živi dotiki z nedolžnostjo, se prederznil jo pačiti, le da jo Kristusu vzame, tega ne verujemo. Ne redko pa se vendar prigodi naj huje pohujšanje, odpad od Kristusa, v brezvérski šoli ali zbog tega, kar se v nji godí, ter se mora zgoditi: Kdor ni z menoj, je zoper mene, pravi Kristus. Kdor Kristusa z Mohamedom, Budhom itd., v jedno spaja, ta je, lahko čigar koli, le Kristusov ne; in kjer se mali v tem smislu likajo, ondi se zelo pohujšujejo. Tako in enako moramo s Kristusom terditi, dokler govori: Jaz sem pot, resnica in življenje, ter mu mi verujemo.

Kdor tako dete v mojem imenu sprejme, mene sprejme, pravi Zveličar; in zato je Cerkev vedno male negovala, in tudi njim za poduk skerbela ter šole zidala.

A iz teh šol hočejo Kristusa iztirati, in v nove, ki se vendar le zopet s kerščanskimi davki zidajo, mu hočejo zabraniti vstop; zato pa male siloma vanje pripeljati, tje, kjer so velikim nevarnostim, velikemu pohujšanju izpostavljeni.

Gotovo, šolsko vprašanje bije na naj občutljivejšo struno ter ji izvablja naj neprijetnejše glasove.

(Konec nasl.)

b) P o s e b n i n a m e n i :

8. *Brezmad. spočetje Marijino.* Posnemanje presv. Serca vedno blažene, vedno brezmadežne Device Marije. Več občin.

9. *II. adv. nedelja. S. Vulfhilda.* „Angeljske gospodičine“ in njih gojenke. Da bi se poboljšali brezvestni stariši in predstojniki.

10. *Prenešenje sv. hiše v Loreto.* Za gorečnost in darežljivost pri lepšanju božjih hiš. Več božjih poti.

11. *S. Damaz.* „Duhovni in obhajanci.“ Prospeh važnim znanstvenim delom. Stiskani mali obertniki. Prav veliko mladih ljudi.

12. *S. Evlalija.* Kerščanska vzgoja in rešitev mladine. Prav veliko šolskih otrok, posebno prvoobhajancev. Več župnij.

13. *S. Lucija.* Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Elzas. Več zašlih in zaslepljenih. Več vdov in sirot.

14. *S. Spiridijon.* Dalmacija. Več takih, ki so brez službe in zasluzka. Več odpadnikov. Mnogo stiskanih, hudo nadlegovanih, hudo skušanih.

15. *S. Kristijana.* Dobri in pobožni posli. Marijin vstav „Mägdeheim“ v Autgartu in podobni vstavi po drugih krajih.

16. *III. adv. nedelja. S. Adelheida.* Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Važne stavbinske zadeve.

17. *S. Lazar.* Duhovni sinovi in hčere sv. Vincencija Pavljana. Nekaj bratovščin. Prav veliko bolnikov. Več zdravnikov.

18. *S. Gunibald.* Virtemberško. Obilen razvoj neoviranega cerkvenega delovanja. Več vzgojiteljic in vzgojiteljev, učiteljev in učiteljic.

19. *Ss. Timotej in Mavra.* Da bi se sveto držale po prisegi sklenjene pogodbe in zveze. Prav veliko zakonskih. Več zapravljičev.

(Dalje na sl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomare, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dobro, hudo bolno mater priporočajo domači priprošnji Lurške Matere Božje, da bi ji ona zdravje od Boga izprosila. — Da bi se razderla neka zanikerna zaveza. — Več mladih goljufov in tatov za pobiljšanje. — Dijak, ki je tovaršem kuga, za spreobrnjenje. — Dijak za pomoč, da bi mogel šolo dobro izveršiti. — Mati priporoča v bratovsko molitev svoje otroke za lepo življenje, posebno pa enega, ki je vdan pijači in ostudni kletvinji, da bi se pobiljšal in spreobrnil. — Žena priporoča nezvestega moža za spreobrnjenje, kakor tudi svoje uboge otroke. — Mlad potepuh in goljuf, ki je že mojster lažnikov in se brez posebne milosti ne bo pobiljšal, zlasti ker pravijo, da je tudi sicer družina lažnjiva.

Zahvale.

Neprevidoma naglo sem bil v neki dušni veliki tiski uslišan, ko sem se priporočil N. lj. Gospej, sv. Deodatu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. z obljubo, da bom uslišanje razglasil. Večna hvala Bogu in verno čestčenje N. lj. Gospej presv. Serca in imenovanim svetnikom! —ski.

Listek za raznoterosti.

Govori v katoliški družbi. Preteklo sredo je g. A. Kalan v izverstnem govoru temeljito dokazoval, kako je moderna „realna umetnost“ od Boga odpadla. Nadaljeval bode drugo sredo, ker bližnjo sredo zaradi sv. misijona pri sv. Jakobu ne bo govora v katoliški družbi.

Kozé, kakor se sliši, se zopet razširjajo po več krajih. Le lepšajte jih z obleko „osepníc“, pa so vender le gerde kozé, kakor kletvinja zato ni lepša ako mnogi kolnejo, ampak še gerša; tudi luža bolj smerdi, ako je velika. Rekel je te dni nekdo, da v neki šoli skoro vsi kolnejo: takim mladim ostudnežem so kos le koze in pa davica, in ta gnus se toliko

bolj širi, kolikor bolj celo že mladina nesramno kolne. Ni davno, ko se boljši otroci celó v knjigah niso upali čitati besede, s katero se zaverženi duh zaznamuje: kako pa zdaj? To je grozno surovo in greh. Kteri imate z mladino opraviti, svarite jo pred to pregreho, ki žuga vse lepe duše oskruniti.

Kakošne prijatelje imamo katoliški Ljubljanci pri glasbenih umetnikih? Adventni čas je, veliki praznik Marijinega neomadežnega Spočetja je v saboto, 8. t. m., in kar je najbolj tehtno, sv. misijon je v Št. Jakopski farni cerkvi ki se obhaja od 6. do 16. t. m. neprenehoma, ktereга, kakor je znano, se silne množice vernega ljudstva vdeležujejo — in o tej priliki, med opravili v cerkvi, je napovedan precej zraven v Reduti, „koncert“ ne le na Šmarni dan, ampak tudi v nedeljo. — Ali ni ravno „Slavec“ pred nekaj mesci navdušeno sodeloval pri papeževi slovesnosti?

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: J. Z. R. 10 gld. — V. r. gospa Sofija Auerspergova z bl. hčerama 3 gld. — Prečast. g. župnik Karol Tedeschi 5 gld. — Preč. g. dekan Anton Aleš 3 gld. — „Eden, ki je sklenil obhajati svoj god tako-le: 1 gld.“ — Č. g. župnik Ant. Čibašek 2 gld. — Č. g. A. — n 2 gld. — Č. g. župnik Fr. Brulec 2 gld. — Č. g. župnik M. Kljun 3 gld. vsled zgubl. stave. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. (Op. Uno drugo je posl. v Bosno.) — Preč. g. župnik J. Potočnik 5 gld. — Iz Preserja 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik A. Frankheim 3 gld. 57 kr. — Po Mariji Berčič 2 gld. 20 kr. — Iz Istre: „O moj Jezus, usmiljenje!“ 6 gld. — Čast. gosp. Ivan Keršič, župnik na Jesenicah, 7 gld. — Iz Preserja 1 gld.

Za sv. Očeta: Neka gospa 1 gld.

Za afrikanski misijon: Marija Laknar 1 gld. — Iz Št. Ruperta po preč. g. župniku Al. Koširju nabirka 14 gld. 10 kr. — Preč. g. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — Č. g. Marolt 1 gld.

Za odkupovanje Dahomejskih zamurskih otrok: Gosp. Fr. Omejic 1 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik J. Brence 1 gld. — Č. g. župnik Val. Skul 3 gld. — Gospa Johana Šušteršič 10 gld. — Joa. Arm 10 gld. — V. č. g. Ant. Golobčič 5 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: Neim. 1 gld. — Č. g. župn. Ant. Čibašek 25 gld.

Za katol. misijon v Filipopolu: Č. g. župnik Ant. Čibašek 5 gld.

Za misijon v Macedoniji: Č. g. župnik Ant. Čibašek 5 gld.

Za misijonsko napravo v prid spreobrnjenih razkolnih duhovnov v Carigradu: Č. g. Ant. Čibašek 5 gld.

Za misijone v srednji Afriki: Marija Čemažar 1 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vicah: Č. g. admin. V. Klobus 3 gld. 85 kr.

Za naj potrebniši misijon: Neimen. 10 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Neimen. 1 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Z. v R.: Poslano prejel z naj večo hvaležnostjo. Zastran zap. r. g. V. L. se bode storilo, kar bo moč. — G. G.: Vse došlo, — prav dobre tvarine. Serčna hvala. —